

Cristina González Alsina, sacerdoti al Kursaal

Il·lustració: Maria Picassó.

Per poc que hagueu anat al teatre, segur que la coneixeu: la Cristina és la cap de taquilles del Kursaal i també la responsable del servei educatiu i -ara hi caieu!- tot sovint l'heu vista presentant espectacles i gales de temporada. La seva és una història atrapada en un teatre, potser perquè, com ella mateixa explica, «de petita ja jugava a fer de mestra... i a vendre entrades!». Aquesta *noia del Kursaal* va néixer el 1978, filla del Fèlix i la Carme, un relloger i una gravadora amb botiga al carrer de Sant Maurici. Va anar a l'escola Oms i de Prat i després formà part de la primera promoció de l'IES Bages. I sí, l'atreia molt el teatre mentre es mirava més de cent vegades aquell vídeo gravat al Canal 33 de *Mar i cel* i adoptava per sempre la melena rossa de la Gonyalons. Però, estudiant i aplicada, mai no va pensar a dedicar-s'hi i continuà els estudis a l'Autònoma per fer Magisteri. En acabat, va començar per fer de monitora al bus de l'Espill i tot seguit vindrien deu anys al parvulari de l'escola Joviat. Però aturem-nos en el seu batxillerat: com amb Sant Pau, la tenim a punt de caure del cavall. A la Cristina, sense cap trajectòria associativa, se li va acudir d'anar el desembre de 1995 a la primera visita que El Galliner organitzava al Kursaal. Aquell dia, enmig de la pols i la venda d'entrades a deu anys vista, sense rumiar-s'ho va omplir un paperet per oferir-se com a col·laboradora i, al cap de quatre dies, ja n'era part indestriable. «Aquell dia vaig conèixer gent de la qual ja mai més m'he separat!». Parlem de 27 anys enrere, com a voluntària al punt d'informació i, canalitzant el seu esperit teatral, amb les accions de carrer d'aquells primers temps. I a poc a poc, amb la Gemma Puig, es va trobar cada dia treballant en la venda d'entrades. El Kursaal es va inaugurar el febrer de 2007 i poc després, amb la gerència de Valentí Oviedo, la Cristina s'incorpora a l'equip tècnic de Manresana d'Equipaments Escènics i esdevé la cap de taquilles, una tasca que combina amb el seu exercici docent. «Feia de mestra i m'agradava molt, però el cor el tenia al Kursaal i quan vaig poder-hi tenir plena dedicació ho vaig tenir clar...». Perquè potser podria tornar a fer mestra, però l'oportunitat d'entrar a la gestió cultural no es repetiria. De manera que va triar el Kursaal i des d'aleshores també incorporà l'encàrrec del servei educatiu («en soc el cap... i els peus!»). Ara mateix, està enllestint els assaigs del *Cantagran* -dues sessions de 150 cantaires sèniors, cadascuna. I el mes de maig vindran les set sessions previstes del *Cantània*, amb canalla d'escoles d'arreu de la

comarca, gairebé 2.000 criatures passant per l'escenari! Sigui com sigui, la Cristina fa quinze anys que va al Kursaal cada dia, fins a convertir aquell voluntariat en una feina, i se sent afortunada de ser-hi, «amb un equip humà amb una dedicació molt gran i una estructura molt poc jeràrquica, que té per objectiu fer feliç la gent!». El resultat també és creatiu: d'ella són els personatges del Jan i la Júlia i els guions de l'espectacle *El meu primer Nadal al Kursaal*, que fa més de deu anys que es programen amb èxit creixent i que han tingut dos rebrots en anglès per als Kids&Us. Però... tot és Kursaal i prou? La Cristina aleshores mira de parlar d'algun viatge, la lectura... però el Kursaal passa per davant de tot, de festes i caps de setmana -fa quinze anys que no ha tornat a esquiar per la Llum! És clar que en aquesta dedicació no està sola i aleshores, per posar atenuants a la seva addicció, us parla dels dimecres, quan trenca la disciplina i -la música sempre ha estat terapèutica!- surt a cantar amb la colla dels Encants. I que per molts anys més!